

»Du sender mig det ene Afbud efter det andet. I Telefonen kan jeg heller ikke træffe dig. Skønt jeg ringer op paa de aftalte Tider, er det din næsvisse Husholderske, der svarer mig. Hvad er Meningen?«

»Kære, jeg skrev det jo. Jeg har saa meget om Ørene i disse Dage. Jeg har faaet nye Bestillinger og maa se at faa de gamle fra Haanden i en Fart.«

»Da har du dog Tid til at spasere med Frk. Abildgaard. Du skal ikke prøve paa at spille Komædie. Jeg har selv set jer. — Vil du sige mig oprigtig, skal du giftes med hende. For i saa Fald vil jeg respektere Forholdet.«

Karsten From blev højrød op til Haaret som en Konfirmand.

»Aa, Snak! Hvor falder du paa det? Det er der ikke Spor af Tale om.«

»Naa — Tale om det er der nu. Jeg har allerede hørt flere forsikre det for ganske bestemt.«

»Paa Æresord — der er ikke det mindste om det.«

Fru Mercks Ansigt klarede op. Hun løftede nu ogsaa Sløret. Med et Smil lænede hun sig tilbage mod Sofaryggen og klappede med Haanden paa Pladsen ved sin Side.

»Sæt dig lidt herhen! Nu vil vi snakke fornuftig. Vi er dog vel ikke Uvenner?«

Karsten From forstod Meningen, og han kendte